

Иван Вазов
Де е моя рай

Истина е, другий свят
малко още е познат,
затуи в други стари басни
нека днес да полетим
раюве да навестим,
може би и по-прекрасни.

Вий ще мрете, с тъжен глас,
казва Питагор на вас,
но вий пак ще се родите
и пак тук ще се живеи.
Пак ли тука? О недей!
Кой ти верува лъжите?

Твърде малко ни тешиш
с тия думи празни, голи,
като искаш да държиш
нази пак във тез неволи.
По угода ни лъжи,
или правото кажи!

Тоя, който пък създаде
Елисейските поля,
по-приятен рай изля,
кат му вечен мир отдаде.
Но във тоз блаженный рай
любовта не пребивава,
а тоз мир, покой без край,
най-подире домъчнява.
Без любов и в самий рай
може мъчно да се трай.

Один, скандинавский бог,
на народа си жесток
в другия живот обрича
ратни подвизи, сеч, бой,
и там всяк един герой
с венци лаврови накича.
Аз почитам храбростта,
всички вий и аз желая
слава в битка да сдобийм,

ала мисля, че във рая
няма нужда да се бийм.

Друга пък надежда храни
негърът заточен, клет,
кого чакат за напред
се туй робство, се тирани.
В своите мъки и тегла
вярва, че подир смъртта си,
ще сдобие волността си
и на родната земя
ще се върне да пирува
и пак вечно да добрува.
Аз, обаче, жив ил в гроб,
тебе искам да съм роб,
моят хубав рай е тамо,
дето тебе видя само.

Да оставим Шкотский рай,
кой посреди мъглите трай
и където обитават
само сенки без тела.
Малко туй ме възхищава:
никой път не щъ жела
в броят им да се представа.
Сянка да съм ме е страх,
тя по нищо е от прах,
и телата по са харни,
в рая с тях сме благодарни.

Умно струва Мохамед –
със фантазия крилата –
дето казва, че с телата
ще да влезнем в она свят.
Тамо хурии без чет,
хубавици и сладчайши,
праведните веселят,
тамо млади Фатми, Айши
с нектар вечно ги поят
и със радости безкрайни...

Но във тез места омайни

липсва туй, шо на страстта
благородна прелест дава
и в сърца ни сладостта
до блаженство възвишава;
липсва само: любовта.
Да допълня тая нужда
либето ще вода там,
и на тая вяра чужда
рай най-чуден ще създам.

Ала за коя причина
ще да ходя тъй далеч?
Тоз рай чуден днес при Рина,
в тоз свят го имам веч.

1874

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4599>]